

כתבה אורידיקה אמאנאטידו

**השמש
שאבדה
את דרכה**

ציירה אוגניה פאפאיואנו

שמש זרחה בארץ של סיפורינו, שמש זהובה וחמה. הייתה לה גם שמש-בת, גם היא בהירת שער וחמה, ושמה היה זוהר בגלל זוהר השמחה הבלתי פוסק שלה. הכל היה מתנהל בשקט ובסדר אילו לא דבר אחד קטן – זוהר לא הצליחה ללמוד את עקרונות הגיאוגרפיה. אפילו כשלמדה בבית ספר השמשות היא שנאה את הנושא. במקום לשבת עם יתר התלמידים על ספסלי הלימוד, היא נהגה לצאת לחצר בית הספר ולשחק שם. ולכן היא לא ידעה מעולם מה ההבדל בין הצפון והדרום, מזרח ומערב. היא לא ידעה מה פירוש "למעלה" ולמטה", היא בלבלה בין "שמאל" וימין" ולא הכירה גם את גבולות ארצה.

כשזוהר גדלה וגמרה ללמוד בבית הספר הגיע זמנה לצאת לעבודה ולהחליף את אמא. כי התפקיד של השמש עבר תמיד מאמא לבת.

יום אחד, עוד לפני השחר, אמא שמש לקחה את זוהר לטיול סביב הארץ שלהן, כשהיא קשורה אליה באחת מקרניה. הן הלכו הנה והנה ואפילו רחוק יותר, וראו את המזרח ואת המערב, הצפון והדרום. כך הן טיילו כל היום, והיום נעשה חם מאוד, כי שתיהן זרחו ביחד.

הן חזרו עייפות מאוד כשירד הלילה, ואז אמא שמש אמרה לזוהר "ממחר תהי לבד. תחליפי אותי כדי שאוכל בסוף לקחת קצת חופשה ולנוח מעט. תשתדלי לעבוד כמה שיותר טוב! אני רוצה להתגאות בך!"

רע מאוד ישנה באותו הלילה זהר הקטנה, אחרי ששמעה זאת. היא הייתה מודאגת כי הבינה שמחר בבוקר תתחלנה הצרות.

הגיע הבוקר וזוהר, קצת המומה מחוסר שינה, יצאה בדמדומים. היא השתדלה לזכור כל שאמרה לה אמא. היא ראתה את הרי הארץ הגבוהים, את המישורים מכוסי ירק המתפשטים לרגליהם. ראתה גם את האיכרים בדרך לשדותיהם.

"זה יפה מאוד" אמרה לעצמה "עשי עבודה טובה, זוהר."

היא המשיכה בדרכה, אך אחרי זמן מה קיבלה תחושה לא-נוחה.

"מה למדתי על 'ימין' ועל 'שמאל'?" איפה הם? ואיפה אני עכשיו? בצפון או בדרום?"

היא הביטה למטה אך שם לא ראתה דבר שיכול להדריך אותה. היא המשיכה בדרכה בלי לחשוב על הכוון וכל פעם נבוכה יותר ויותר.

"אך" מלמלה "כנראה בכל זאת גיאוגרפיה היא מקצוע נחוץ."

השמש הקטנה נדדה במשך שעות ועד שלא יכלה לנוע יותר לא הרגישה שהגיע זמן לרדת.

מנומנמת היא נשכבה אחרי הר ונרדמה מיד.

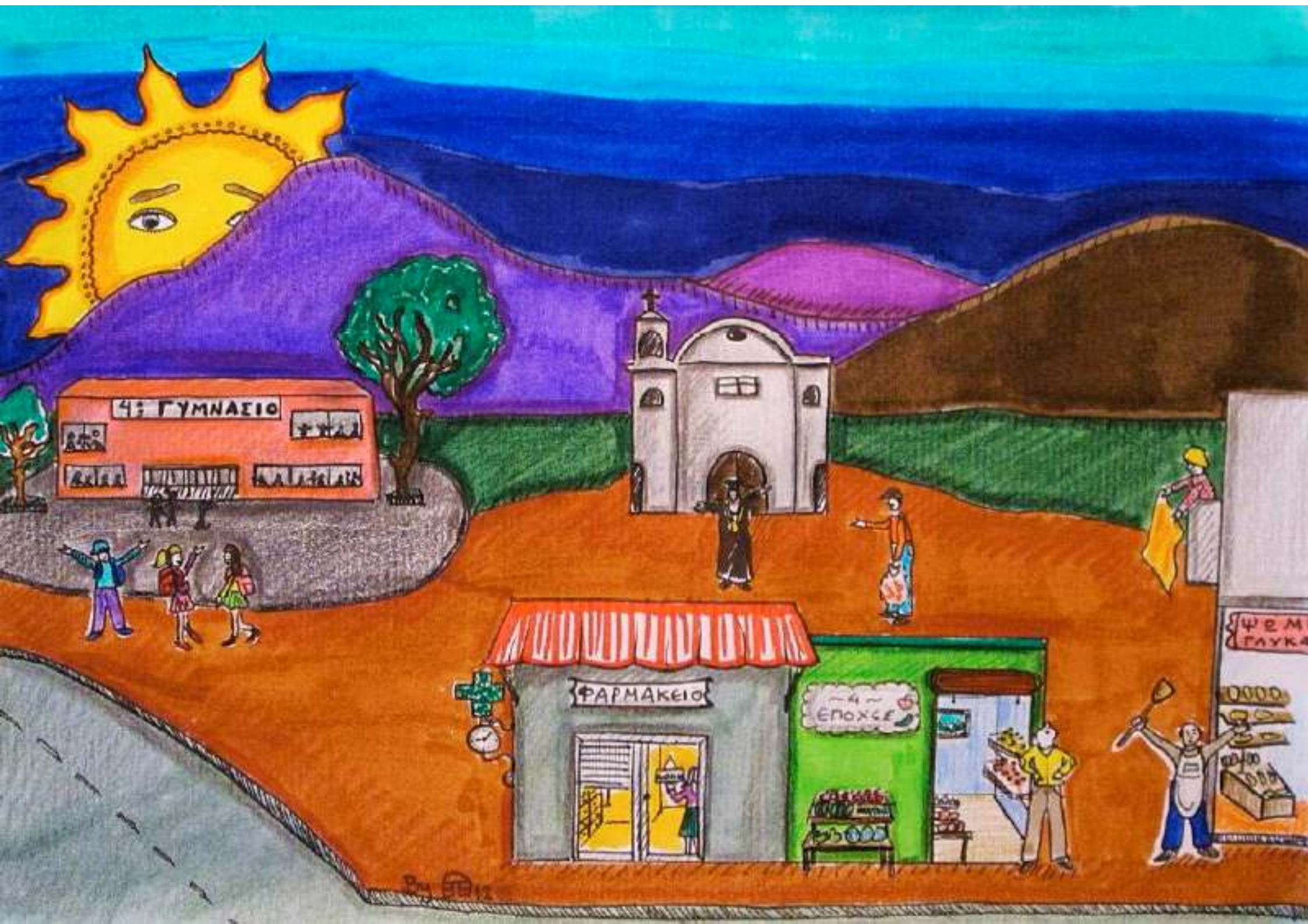
בינתיים על הארץ התרחשו דברים מוזרים והאנשים התבלבלו ואבדו את עשתונותיהם. מאחר שזוהר לא ידעה לאן היא הולכת, הימים והלילות התחלפו מספר פעמים. לא ניתן היה לגמור עבודות שהתחילו בבוקר. לפעמים שרר אור היום ותוך רגע היה מתחלף ללילה. האנשים נחרדו ולא ידעו איך לנהוג.

בבוקר זוהר התעוררה, פיהקה ועלתה להר. הסתכלה ימינה ושמאלה ועדיין שום דבר לא נראה לה מוכר. היא המשיכה יותר גבוה וכשהייתה בדרך ראתה אותה אישה זקנה שיצאה להאכיל את העופות שלה.

"איך קורה שהשמש עולה ממערב עכשיו?" מלמלה האישה "כנראה העולם השתגע באופן סופי"

היא הסתכלה היטב ופתאום הבחינה בשמש הקטנה.

"אא! זו זוהר! הקטנה המסכנה! היא כנראה תעתה. עכשיו אני מבינה איך התרחשה הבלבולת של אתמול!"

4: ΓΥΜΝΑΣΙΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

ΕΡΟΣΕ

ΨΕΜ
ΤΑΥΚΑ

בשעות הערב התקבלה כבר ההחלטה
שפורסמה בטלוויזיה, ברדיו וברשתות
החברתיות.

שימו לב! הודעת חירום!

זוהר, שממלאה לאחרונה תפקיד
השמש, אבדה את דרכה. אנו
מבקשים מכולם לעזור ולמנוע
שקיעתה של הארץ בחשכה. כל
האזרחים חייבים לדאוג לשילוט
מתאים בדרכי שדה וברחובות של
כל הערים וכפרים!

הזקנה רצה מהר כמה שרק יכלה, וסיפרה
את החדשות לשכנתה, זו מסרה זאת
לשכנתה שלה, שאמרה זאת לאדם שגר
קרוב, וזה רץ וסיפר לכולם. בסוף הדבר
נודע למורה, לכומר ולראש הכפר.

ראש הכפר הודיע את החדשה לראש העיר
הקרובה, זה מסר זאת למנהל המחוז וזה
לשר הפנים, עד שהידיעה הגיעה לראש
הממשלה בעצמו.

ראש הממשלה מינה מיד ועדה שישיבה כל
הבוקר וכל אחר הצהריים.

בזמן שהממשלה התכנסה כדי לקבל את
ההחלטה, כל אזרחי הארץ נעזרו בנרות,
גפרורים ואורות מלאכותיים שונים, לפידים
ופנסים.

ומה עם זוהר המסכנה. היא הכירה
באשמתה, ומלאת נקיפות מצפון על עסק
ביש שגרמה, הסתתרה שוב מאחורי ההר
וסירבה לצאת משם.

אך כשכך דיברה אל עצמה, ראתה את הסימן הראשון. היא האירה אותו בנשיקת אחד מקרני האור שלה, וקראה: "הר אינסוף". היא התקדמה ושם הוא היה! ועוד סימן "אל חורשת אורנים התחתונה". היא המשיכה בדרכה על פי סימנים שהסבירו לה את שמות של כיוונים.

"איפה הם היו ולמה לא ראיתי אותם קודם? האם הם התרוממו כך מעצמם?" השתוממה זוהר.

אך מה שלא יהיה, זוהר מצאה עכשיו את דרכה. היא קידמה את הכדור שלה עד השקיעה. כל הדרך היא חייכה לאנשים שנפנו לה לברכה בידידות. מאז זוהר כבר אף פעם לא נעה לכוון הלא נכון.

ועד היום, כולם זוכרים שהיום הבהיר ביותר בחייהם היה אותו היום בו השמש מצאה שוב את דרכה.

על פי השעון שלי ההודעה הזו התפרסמה בשעה שמונה לפנות ערב. כל האזרחים יצאו לרחובות ונשאו חתיכות עץ, מסמרים, סימנים צבעוניים, צבעים ומכחולים. בני כל הגילים ניסרו לוחות, צבעו ודפקו מסמרים במשך כל הלילה. עוד לפני אור הבוקר הארץ כולה התמלאה בסימנים המצביעים צפונה, דרומה, מזרחה ומערבה, סימנים עם שמות ערים וכפרים, רחובות, הרים ונהרות. עכשיו כולם, אחרי שמילאו את משימתם, מתוסכלים ועייפים, חיכו להופעתה של זוהר.

השמש הקטנה התעוררה, שפשפה את עיניה והציצה מעל ההר, שמאחוריו ישנה בלילה.

"אינני יודעת למה לצפות היום" נאנחה "אינני רואה אור! שוב אבלבל את הכל! אלך עוד פעם לאבוד!"